

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 30. juna 2023.godine
Br.ref.:RK 2226/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI117/22

Podnosilac

Musli Mehmetaj

**Ocena ustavnosti rešenja [PN. br. 430/2022], Apelacionog suda Kosova –
Odeljenja za teška krivična dela od 22. aprila 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Musli Mehmetaj iz sela Glarevo, Opština Klina, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koji se nalazi na odsluženju kazne u zatvora u Dubravi – opština Istok. Podnosioca zahteva zastupa Korab Bokshi, advokat iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja [PN. br. 430/2022], Apelacionog suda Kosova – Odeljenja za teška krivična dela (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 22. aprila 2022. godine, u vezi sa presudom [NJN. br. 127/16], Osnovnog suda u Prištini Odeljenja za teška krivična dela (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 28. januara 2022. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih presuda, kojom se, po navodima podnosioca zahteva, povređuju njegova prava i slobode koje su zagarantovane članom 32 [Pravo na pravno sredstvo] i članom 54 [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 13 (Pravo na delotvorni pravni lek) Evropske Konvencije o Ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113 (1) i (7) [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 22. (Procesuiranje podnesaka) i članu 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 27. jula 2022. godine, zastupnik podnosioca zahteva je podneo zahtev Ustavnom Sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 8. avgusta 2022. godine, Predsednica Suda je odlukom br. [GJR.KII117/22] imenovala sudiju Selvete Gërxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca. Istog dana predsednica je donela i odluku [br. KSH.KI11/22], kojom je imenovala Veće za razmatranje u sastavu: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Remzije Istrefi-Peci, članovi.
7. Dana 10. avgusta 2022. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je od njega da podnese specifično ovlašćenje za zastupanje podnosioca zahteva pred Sudom, na osnovu člana 21 Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo i pravila 32 (2) (c) Poslovnika o Radu Ustavnog Suda. Takođe, istog tog dana Sud je zatražio od zastupnika podnosioca zahteva da dostavi i kopiju rešenja [P. br. 430/2022] Apelacionog suda od 22. aprila 2022. godine.
8. Dana 19. avgusta 2022. godine, Sud je poslao dopunski zahtev Osnovnom sudu, u kojem je zatražio da se Sudu dostavi dokaz kada je osporena presuda [NJN. br. 127/2016] Osnovog suda uručena podnosiocu zahteva ili njegovom zastupniku.
9. Dana 7. septembra 2022. godine, zastupnik podnosilac zahteva je dostavio rešenje [P. br. 430/2022] Apelacionog suda od 22. aprila 2022. godine, zajedno sa ovlašćenjem o zastupanju podnosioca zahteva u postupku pred ovim sudom.
10. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, pri čemu je počeo njegov mandat u Sudu.

11. Dana 23.maja 2023 godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno, je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

12. Sud na samom početku pregleda činjeničnog stanja nalazi, da je podnosilac zahteva 06. avgusta 2005. godine sa više lica, uz posedovanje vatrenog oružja ušao u prostorije objekta Američke banke u Tirani, Republika Albanija, pri čemu je u saizvršilaštvu sa drugim licima izvršio pljačku banke. Podnosioca zahteva su policijski organi republike Albanije lišili slobode i time je i krenuo krivični postupak protiv njega.
13. Dana 10. februara.2015. godine, podnosilac zahteva je presudom, [br.18], Osnovnog suda za teška krivična dela u Tirani, proglašen krivim za izvršenje krivičnog dela „Pljačka banaka“ u saradnji u vidu „Organizovane kriminalne grupe“ iz člana 136/3, 28-4; „Organizovane kriminalne grupe“ iz člana 333. tačka „a“ i „Neovlašćenog držanja vatrenog oružja“ iz člana 378/2 Krivičnog zakonika Republike Albanije“, pri čemu je i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 12 godina.
14. Podnosilac zahteva je na presudu [br.18], Osnovnog suda za teška krivična dela u Tirani, podneo žalbu Apelacionom sudu za teška krivična dela u Tirani.
15. Dana koju 15.juna 2015.godine, Apelacioni sud za teška krivična dela u Tirani doneo je presudu [br. 68] kojom je odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, dok je presudu [br.18], Osnovnog suda za teška krivična dela u Tirani potvrdio u celosti, čime je krivični postupak protiv podnosioca zahteva završen pravosnažnom presudom.
16. Sud podseća da je Vlada Republike Kosovo i Saveta ministara Republike Albanije, 06. novembra 2012. godine potpisali sporazum o transferu osuđenih lica, koji je stupio na snagu 27.decembra 2012.godine.
17. Shodno tome, na osnovu tog potpisanog sporazuma, Ministarstvo pravde Albanije je 18. februara 2016. godine, poslalo zahtev Ministarstvu pravde Kosova u kome je tražilo da se izvrši transfer podnosioca zahteva na odsluženje kazne zatvora na teritoriji Republike Kosovo.
18. Dana 28. oktobra 2016. godine, Ministarstvo pravde Kosova je zahtevom [broj 05-1288/3] a na osnovu člana 63. stav 1. tačka 1.1. i st. 2 Zakona o Međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima, dozvolilo transfer podnosioca zahteva uz postupak nastavka odsluženja preostalog dela kazne u zatvoru Dubrava u Istoku, Shodno tome, transfer podnosioca zahteva je izvršen, i on je poslat na odsluženje zatvorske kazne.
19. Dana 10. avgusta 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je Osnovnom sudu u Prištini, kao stvarna nadležnom sudu, u smislu člana 63. st. 2. Zakona br.04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, podneo zahtev za preinačenje (konverziju) kazne podnosiocu. U zahtevu zastupnik podnosioca je naveo „U skladu sa članom 11. u vezi sa članom 10. stav 2. Sporazuma između Saveta ministara Republike Albanije i Vlade Republike Kosova o transferu osuđenih lica, potpisanog dana 06.11.2012. godine, ratifikovan od strane parlamenata obe zemlje, u vezi sa članom 63 st. 1 tačka 1.1 Zakona br.04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima-Službeni list Republike Kosovo/br.33/ 2. septembra 2013. godine, osuđeni Musli Mehmetaj ispunjava sve zakonske uslove za izvođenje i preinačenje kazne u skladu sa odredbama Republike Kosova [...] i da mu se izrekne blaža kazna u skladu sa zakonskim odredbama koje su važile na Kosovu u vreme izvršenja krivičnog dela i navedenim zakonskim odredbama...“.

20. Dana 28. oktobra 2020. godine, Osnovni sud, je doneo rešenje [NJN. br. 127/16] kojim je zahtev zastupnika podnosioca zahteva za konverziju kazne, odbio kao nedozvoljen, uz objašnjenje „da na osnovu člana 65. stav 3. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima, postupak konverzije kazne je morao biti završen pre transfera osuđenog lica“.
21. Zastupnik podnosioca zahteva je 3. novembra 2020. godine uložio žalbu Apelacionom sudu, tražeći da se rešenje [NJN. br. 127/16] Osnovnog suda od 28.oktobra.2020. godine, preinači i da se usvoji zahtev podnosioca za preinačenje (konverziju) kazne, uz tvrdnju „da nije pravilno i tačno ocenjeno činjenično stanje kao i da je pogrešno primenjeno materijalno pravo prilikom njenog određivanja“.
22. Zastupnik podnosioca zahteva je ove tvrdnje zasnovao na osnovu toga što je u skladu sa članom 63. stav 2. Zakona br. 04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima, određeno da je *“Osnovni sud u Prištini nadležan za odlučuje o postupku konverzije kazne u slučajevima kada je osuđeno lice prebačeno iz jedne države u drugu, a da Osnovni sud u Prištini u slučaju podnosioca zahteva nije uzeo osnov razlike u visini kazne za isto krivično delo između države izricanja i izvršioca kazne...”*
23. Dana 8. decembra 2020. godine, Apelacioni sud doneo je rešenje [P. br. 937/20], kojim je usvojio žalbu koju je podneo zastupnik podnosioca zahteva i poništio je rešenje [NJN. br.127/2016] Osnovnog suda u Prištini od 28. oktobra 2020. godine, pri tome vraćajući predmet na ponovno odlučivanje.
24. U obrazloženju rešenja [P. br. 937/20], Apelacioni sud je ocenio:

„[...] u skladu sa odredbama člana 63. stav 2. Zakona br.04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, utvrđeno da je nadležan Osnovni sud u Prištini za odlučivanje o postupku preinačenja kazne, ovom odredbom utvrđeni su i kriterijumi po kojima sud mora, po službenoj dužnosti, proceni kaznu države izricanja kazne i istu primeni u skladu sa zakonskim odredbama države izvršioca. U ovim okolnostima i pozivajući se na član 63. stav 1.1 i član 65. stav 2.4 Zakona br. 04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, jasno proizilazi da su ispunjeni pravni razlozi koji se odnose na ispunjavanje zakonskih kriterijuma, razlike između zakonodavstva države koja je izričala kaznu Republika Albanija i zakonodavstva države izvršioca Republike Kosova, znajući da se prema ovoj odredbi primenjuje i Konvencija Saveta Evrope o transferu osuđenih lica u ovom slučaju, u odnosu na član 11. tačka C, prema kojoj država izvršiteljica skraćuje period potpunog lišenja slobode osuđenog lica, dok tačka D ovog sporazuma država izvršenja ne izriče kaznu osuđenom licu i nije u obavezi da se pridržava bilo kakvog minimuma koji može biti predviđen zakonom države izvršenja za počinjeno krivično delo ili prekršaje, stoga sledi da je prvostepena odluka kao takva u suprotnosti sa sporazumom Saveta Evropa o transferu osuđenih lica, jer se u konkretnom slučaju moramo pozivati na sporazum a ne na zakon.

Apelacioni sud nalazi da u konkretnom slučaju, i pored toga što je odredbama zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji utvrđeno da se preinačenje kazne mora izvršiti pre transfera osuđenog, ovaj sud podseća da je Ugovor između Republike Kosova i Republike Albanije za transfer osuđenih lica, dekretom od 27.12.2012. godine, u članu 11. „Preinačenje kazne“, stav 2., predviđa da: „Ako se postupak preinačenja kazne sprovodi nakon transfera osuđenog lica, izvršilac zadržava tog osuđenog ili mu na bilo koji način obezbeđuje njegovo prisustvo dok ne dođe do rezultata postupka“

25. Nakon vraćanja predmeta na ponovno odlučivanje dana 28. januara 2022. godine, Osnovni sud je u ponovljenom postupku doneo presudu [NJN. br. 127/2016], kojom je okrivljenog (podnosilac zahteva) proglasio krivim za krivična dela „Teški slučajevi krađe ili razbojništva“ izvršeni u zločinačkom udruživanju iz člana 256. stav 1. Privremenog krivičnog zakona Kosova i krivično delo „Neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili korišćenje oružja iz čl. 328. stav 1. Privremenog krivičnog zakona Kosova“, i izrekao mu je jedinstvenu kaznu u trajanju od dvanaest (12) godina zatvora.

26. U obrazloženju presude [NJN. br. 127/2016], Osnovni sud je *inter alia* naveo:

„Veće za razmatranje Osnovnog suda u Prištini, na osnovu člana 11. sporazuma Saveta ministara Republike Albanije i Vlade Republike Kosova za transfer osuđenih lica, iako je uzelo u obzir i poštovalo utvrđene činjenice i razloge date u presudi stranog suda i saglasne sa njom, ali s obzirom na činjenicu da izrečena kazna po prirodi i trajanju nije u skladu sa domaćim zakonom–Privremenim krivičnim Zakonom Kosova kao najpovoljnijeg i primenjivog zakona u vreme izvršenja krivičnog dela/gde je kao kazna za krivično delo „Krađa banaka, štedionica sa teškim posledicama“ prema Krivičnom zakoniku Republike Albanije, izvršilac osuđen na kaznu zatvora od 10 do 20 godina, gde je prema ZKPK-a za krivično delo Teški slučajevi razbojništva ili razbojništva iz člana 256 stav 1, izvršilac osuđuje na kaznu zatvora od najmanje 5 godina i za Neovlašćeno posedovanje, kontrola, držanje ili upotreba oružja iz st.1, učinilac se osuđuje na kaznu zatvora od 1 do 10 godina i ako je izvršio preinačenje kazne tako da se okrivljenom u slučaju odmeravanja kazne za ovo delo odredi jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina.

Veće je, takođe, i u slučaju odmeravanja kazne, uzelo u obzir sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je strani sud uzeo u obzir prilikom odmeravanja sankcije-kazne i smatra da je kazna izrečena kao u izreci ove presude srazmerno težini krivičnog dela, ponašanju i okolnostima pod kojima je krivično delo učinjeno, stepenu društvene opasnosti i odgovornosti učinioca i uveren je da će izrečena kazna uticati na njegovu resocijalizaciju kao i da utiče na druge da ne izvrše krivična dela, podizanje morala i formiranje obaveze poštovanja zakona, što je i opšta svrha kažnjavanja.“

27. Dok što se tiče pouke o pravnom leku, Osnovni sud je u zaključku presude [NJN. br. 127/2016], naveo, „Na osnovu člana 63. stav 2. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, protiv ovog rešenja nije dozvoljena žalba“.

28. Zastupnik podnosioca zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu protiv presude [NJN. br. 127/2016], Osnovnog suda kojim je odbijen zahtev za konverziju kazne zatvora podnosiocu zahteva.

29. Dana 22. aprila 2022. godine, Apelacioni sud je doneo rešenje [PN. br. 430/2022], kojim je odbio žalbu zastupnika podnosioca zahteva kao nedozvoljenu, pri tome obrazlažući da;

„Prema oceni Apelacionog suda, žalba branioca osuđenog, advokata Koraba Bokšija, nije dozvoljena, jer iz spisa predmeta proizilazi da je Osnovni sud u Prištini, doneo presudu [NJN.br. 127/2016] od 28.01.2022. godine kojom se odlučuje po zahtevu osuđenog za zamenu kazne izrečene od strane sudova Republike Albanije.

Stoga, nakon što je tužba izjavljena od strane odbrane okrivljenog ista je odbijena kao nezakonita, budući da je prema odredbi člana 63. stav 2. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima – napominje se da “Osnovni sud u Prištini jeste nadležan sud da odlučuje o postupku iz stava 1. ovog člana. Protiv rešenja se ne može izjaviti žalba, u skladu sa ovom odredbom u delu pravnog leka, prvostepeni sud protiv presude NJN.br.127/2016 od 28.01.2022.godine nije dozvolio žalbu, pa je u skladu sa odredbom člana 63. navedenog zakona u odnosu na član 400. ZKP, žalba branioca nije dozvoljena, zato je odlučeno kao u izreku ovog rešenja”.

Navodi podnosioca zahteva

30. Podnosilac zahteva tvrdi da je poukama o pravnom leku u rešenju [PN. br. 430/2022] Apelacionog suda, kao i presudi [NJN. br. 127/2016] Osnovnog suda, došlo do povreda prava koja su propisana u članu 32 [Pravo na pravno sredstvo] i članu 54 [Sudska zaštita prava] Ustava a u vezi sa članom 13 (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP-a.

Navodi u vezi sa povredom člana 32 i 54 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP-a.

31. Što se tiče povrede člana 32 i 54 Ustava, zastupnik podnosioca zahteva, navodi da pouka o pravnom leku u presudi Osnovnog suda u Prištini [NJN. br. 127/2016] od 28. januara 2022. godine, je u suprotnosti sa članom 32 Ustava, jer je to onemogućilo podnosioca zahteva da koristi pravne lekove protiv sudskih odluka kojima su povređena njegova prava ili interesi, kako je to propisano u Ustavu. U ovom konkretnom slučaju, zastupnik podnosioca zahteva tvrdi „*da su redovni sudovi koristili različite kriterijume u istoj pravnoj stvari, budući da su prilikom odlučivanja o prvobitnom zahtevu podnosioca Rešenjem [NJN. br. 127/16] od 28. oktobra 2020. godine, Osnovni sud u Prištini je odbio isti kao nedozvoljen, dok je nakon vraćanja na ponovno odlučivanje po istom predmetu nije dozvolio pravo na žalbu. U tom smislu, zastupnik podnosioca zahteva ocenjuje da su redovni sudovi koristili dvostruke standarde prilikom razmatranja ovog pitanja*“.
32. Zastupnik podnosioca zahteva takođe dodaje da je do pomenutih povreda došlo i time što podnosiocu zahteva nije bilo dozvoljeno da iskoristi pravo na žalbu, čime je njemu osporena i sudska zaštita njegovih prava, koja su zagantovana članom 54 Ustava Kosova. Ove zaključke zastupnik podnosioca zahteva oslanja na slučaj [KI/42 \(Gëzim i Makfire Kastrati\)](#) gde ocenjuje da je Ustavni sud uspostavio standard osiguranja pravnih lekova, u kojem slučaju on citira da: „*...kao i u slučaju [Gezim i Makfire Kastrati \(KI41/12\)](#) u kojem se određuje da "na nacionalnom nivou" kod nekog pravnog leka da bi se primenila suština prava i sloboda koje su propisane Konvencijom, u bilo kom obliku koji s emogu desiti da bi se osiguralo u pravnom poretku zemlje*“. Takođe, što se tiče člana 13 EKLJP-a, zastupnik podnosioca zahteva ocenjuje da: „*Svrha člana 13 je da zatraži osiguranje nekog domaćeg pravnog leka da bi se razmotrila suština jednog "spornog navoda" prema Konvenciji i da bi se pružila odgovarajuća pravna zaštita. (Vidi Presudu 63/10, od 30. oktobra 2010. godine, §91)*“. S tim u vezi, zastupnik podnosioca zahteva se poziva i na neke druge presude Evropskog suda za Ljudska Prava u aspektu ispunjavanja člana 13 EKLJP-a, kao što sledi : „*Takođe, čak i ako jedan pravni lek ne zadovoljava u potpunosti kriterijume iz člana 13, sveukupnost pravnih lekova predviđenih zakonom zemlje može tako nešto učiniti (Vidi Presudu Evropskog suda za Ljudska Prava u slučaju [Silver i drugi protiv presude Ujedinjenog Kraljevstva, od 25. marta 1983. godine, Serija A, br. 61, p. 42, para. 113\)](#)*“.

33. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da zahtev proglasi prihvatljivim i da konstatuje da je presudom [NJN. br. 127/2016] Osnovnog suda u Prištini – Odeljenje za teška krivična dela, kao i rešenjem [PN. br. 430/2022], Apelacionog suda povređeno pravo podnosioca zahteva na pravni lek koje je propisano članom 32 i 54 Ustava Republike Kosovo.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda”.*

Član 32

[Pravo na pravno sredstvo]

“Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način”.

Član 54

[Sudska zaštita Prava]

“Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno”.

Član 102

[Opšta Načela Sudskog Sistema]

[...]

„5. Garantuje se pravo na sudsku odluku, osim ako je zakonom drugačije određeno. Pravo korišćenja vanrednih mera, je regulisano zakonom. Zakonom se može odobriti pravo na neposredno podnošenje predmeta Vrhovnom sudu, i u takvim slučajevima nema prava na žalbu“.

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6.1

(Pravo na pravično suđenje)

1. *„Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ..., svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom.*

[...]"

Član 13

„Svako kome su povređena prava i slobode predviđeni u ovoj Konvenciji ima pravo na delotvoran pravni lek pred nacionalnim vlastima, bez obzira jesu li povredu izvršila lica koja su postupala u službenom svojstvu.“

EVROPSKA KONVENCIJA O TRANSFERU OSUĐENIH LICA

[...]

Član 11 Izmena kazne

„1. U slučaju izmene kazne primenjuje se postupak predviđen zakonodavstvom države izdržavanja kazne. Prilikom izmene, nadležni organ:

- a. rukovodiće se utvrđenim činjenicama u meri u kojoj su one izričito ili prećutno sadržane u presudi koju donosi država izricanja kazne,*
- b. neće moći zameniti kaznu lišavanja slobode novčanom kaznom,*
- c. u potpunosti će uračunati ono vreme koje je osuđeno lice provelo u zatvoru, i*
- d. neće pooštriti krivičnu odgovornost osuđenog lica i neće ga obavezivati minimalna sankcija koju za to ili više počinjenih krivičnih dela, eventualno predviđa država izdržavanja kazne“*

[...]

SPORAZUM O IZRUČENJU, UZAJAMNOJ PRAVNOJ POMOĆI U KRIVIČNIM PITANJIMA I TRANSFERU OSUĐENIH LICA IZMEĐU VLADE REPUBLIKE KOSOVO I SAVETA MINISTARA REPUBLIKE ALBANIJE (u primeni od 27. decembra 2012. godine)

Član 11 Konverzija kazne

1. „U slučaju konverzije kazne primenjuju se postupci predviđeni zakonom Strane za sprovođenje. Kada se vrši konverzija kazne, nadležni organ:

- i) mora da se pridržava nalaza u vezi sa činjenicama koje su izričito definisane ili implicirane odlukom koju je data strana koja kažnjava;*
- ii) ne može kaznu zatvora pretvoriti u novčanu kaznu;*
- iii) ne otežava krivični položaj osuđenog lica i nije u obavezi da se pridržava bilo kakvog minimuma koji može biti predviđen zakonom zemlje implementacije za počinjeno delo ili krivična dela.*

2. Ako se postupak konverzije sprovodi nakon transfera osuđenog lica, strana izvršilac će to lice zadržati ili na drugi način obezbediti njegovo prisustvo u stranci koja izvršava, a sve do konačnog ishoda postupka“.

ZAKON BR. 04/L-213 O MEĐUNARODNOJ PRAVNOJ SARADNJI U KRIVIČNIM PITANJIMA (u primeni od 31. jula 2013 godine)

Član 63 Postupak izvršenja

1. "Lica prebačena prema ovom zakonu podležu jednom od sledećih postupaka:

1.1. Nastavak izvršenja kazne, u odnosu na države članice Evropske Unije, ili zemlje sa kojima Republika Kosovo ima međunarodne ugovore koji predviđaju nastavak izvršenja kazne;

1.2. Preinačenje kazne u odnosu na druge zemlje koje nisu one navedene u stavu 1.1 ovog člana.

2. Osnovni sud u Prištini je sud nadležan da odluci u vezi pomenute procedure u skladu sa stavom 1 ovog člana. Na ove odluke se ne može uložiti žalba".

Član 64 **Nastavak i izvršenje kazne**

1. "U slučajevima navedenim u stavu 1.1 člana 63, ovog zakona nadležni sud će izdati odluku o nastavku izvršenja kazne izrečene u državi izricanja kazne. Sud je dužan da se pridržava pravne prirode i trajanja kazne izrečene u državi izricanja kazne.

2. U slučaju da je kazna izrečena u državi izricanja kazne, po svojoj prirodi ili trajanju neusklađiva sa domaćim zakonodavstvom, kazna se mora preinačiti u skladu sa članom 65 ovog zakona".

Član 65 **Preinačenje kazne**

1. "U slučajevima navedenim u stavu 1.2 člana 63 ovog zakona, nadležan sud donosi odluku o izricanju kazne u skladu sa domaćim zakonodavstvom.

2. U toku usklađivanja kazne sud treba da:

[...]

1.3. što je više moguće, poštuje činjenice iznete u presudi donetoj od strane države izricanja kazne;

1.4. neće preinačiti kaznu zatvora u novčanu kaznu;

1.5. izračuna konačno vreme vođenja u državi izricanja kazne osuđenog lica, i

1.6. ne otežava krivično pravni status osuđenog lica i nije obavezan nijednom minimalnom sankcijom za krivično delo utvrđeno zakonom države izricanja kazne.

3. Postupak izmena mora biti završen pre transfera osuđenog lica".

Ocena prihvatljivosti zahteva

34. Sud pre svega razmatra da li je zahtev ispunio uslove o prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, dalje precizirani Zakonom i predviđeni Poslovníkom o Radu.

35. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

36. Sud se takođe poziva i na članove 47 [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

*Član 47
[Individualni zahtevi]*

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

*Član 48
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

37. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [PN. br. 430/2022], Apelacionog sud od 22. aprila 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje navodi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima člana 48. Zakona i podnela je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
38. Pored toga, Sud se poziva i na pravilo 39 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
39. Sud prvo ističe da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.
40. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih “očigledno

neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi “četvrtog stepena”; (ii) navodi koji se kategorišu kao “očigledni ili jasni nedostatak povrede”; (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi, i na kraju, (iv) “konfuzni i nejasni” navodi (vidi, slučajeve ESLJP-a, *Kemmachev protiv Francuske*, aplikacija br. [17621/91](#), kategorija (i), *Mentzen protiv Latvije*, Aplikacija br. [71074/01](#), kategorija (ii) i *Trofimchuk protiv Ukrajine*, Aplikacija br. [4241/03](#), kategorija (iii)).

41. U smislu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
42. Vraćajući se na konkretan slučaj, Sud podseća da je podnosilac zahteva u krivičnom postupku koji je vođen u Republici Albaniji pravosnažno osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 12 godina. Sud takođe podseća da je na osnovu bilateralnog sporazuma potpisanog između dve države, koji u sebi sadrži definisana prava i obaveze svih strana, podnosilac zahteva iz zatvora u Republici Albaniji prebačen u zatvor Dubrava koji se nalazi u Republici Kosova na odsluženju ostatka kazne.
43. Međutim, Sud je na osnovu suštine zahteva podnosioca zapazio, da predmet zahteva koji se nalazi na razmatranju pred ovim sudom nije u direktnoj vezi sa tim sudskim postupkom, već sa sudskim postupkom koji je inicirao zastupnik podnosioca zahteva posle završetka postupak transfera podnosioca na odsluženje zatvorske kazne u Republici Kosovo. Upravo u vezi sa tim sudskim postupkom podnosilac zahteva smatra da su mu redovni sudovi povredili prava u i slobode garantovane članom 31, 32 i 54 Ustava kao i člana 6 i 13 EKLJP.
44. Imajući to u vidu, Sud će u nastavku rešenja detaljno sagledati navode podnosioca zahteva koji su isključivo u vezi sa sudskim postupkom koji je vođen pred redovnim sudovima u Republici Kosovo.

Sudski postupak pred redovnim sudovima u Republici Kosovo povodom zahteva za smanjenje kazne

45. Sagledavajući sudski postupka koji je predmet razmatranja pred ovim sudom, Sud nalazi, da se on tiče isključivo postupka konverzije, odnosno smanjenja zatvorske kazne od 12 godine na koju je podnosilac zahteva osuđen u Republici Albaniji. S tim u vezi, Sud nalazi da je zastupnik podnosioca zahteva podneo zahtev Osnovnom sudu u Prištini, kao stvarno nadležnom sudu za priznanje inostrane sudske presude, u kome je tražio, smanjenje kazne zatvora od 12 godine za podnosioca, smatrajući da su ispunjene sve zakonske pretpostavke.
46. Pre nego što Sud nastavi sa daljom analizom navoda podnosioca zahteva smatra da treba da razjasni jednu proceduralni okolnost, a ona je proceduralne prirode i odnosi se na rokove podnošenja ovog zahteva. S tim u vezi, Sud navodi sledeće, zadnja odluka redovnog suda posle koje je zastupnik podnosioca zahteva mogao da podnese zahtev Sudu je četiri meseca od dana uručenja presude [NJN. br. 127/2016] Osnovnog suda, u kojoj je u delu pouke o pravnom leku stajalo da „*protiv ovog rešenja nije dozvoljena žalba*“. To u formalno pravnom smislu znači da je Sud mogao ovaj zahtev da odbije i shodno članu Član 49 Zakona.

47. Međutim Sud imajući u vidu suštinu navoda zastupnika podnosioca zahteva, u kojima on iznosi nejasnoću u vezi sa proceduralnim pitanjem prihvatanja njegove žalbe od strane Apelacionog suda, odnosno *“zašto je Apelacioni sud prvi put prihvatio njegovu žalbu a drugi put taj isti sud je njegovu žalbu odbio kao nedozvoljenu, smatra da ima za potrebu da taj pravni stav i različito postupanje objasni u nastavku rešenja zastupniku podnosioca imajući u vidu i lični interes podnosioca zahteva.*

Objašnjenje Suda po pitanju različitog postupanja Apelacionog suda tokom postupka razmatranja žalbi u vezi sa smanjenjem kazne koji se vodio pred Osnovnim sudom

48. Zahtev zastupnika podnosioca je Osnovni sud rešenjem [NJN. br. 127/16] odbio kao nedozvoljen, uz objašnjenje *„da na osnovu člana 65. stav 3. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim stvarima, postupak konverzije kazne je morao biti završen pre transfera osuđenog lica“.* Imajući u vidu takav ishod postupka pred Osnovnim sudom, zastupnik podnosioca je podneo žalbu Apelacionom sudu.
49. Sud nalazi da je Apelacioni sud usvojio žalbu zastupnika podnosioca zahteva, te je poništio rešenje Osnovnog suda, pri tome dajući smernice kako da on u ponovljenom postupku postupi, i time otkloni nedostatke i propuste definisane bilateralnim sporazumom u slučajevima kada se zahtev za konverziju kazne podnese po priznanju inostrane sudske presude, znači posle završetka transfera osuđenog lica. Sud zapaža da Osnovni sud u ponovljenom postupku nije doneo rešenje, kao u prvostepenom postupku, već presudu kojom je podnosioca zahteva proglasio krivim za dva krivična dela koja su u trenutku počinjanja krivičnog dela od strane podnosioca u Republici Albaniji, bila predviđena kao krivična dela u Privremenim krivičnim zakonom Kosova, pri tome izričući mu i jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 godina.
50. Sud nalazi da presuda [NJN. br. 127/16] Osnovnog suda u ponovljenom postupku sadrži i odredbu koja glasi; *Na osnovu člana 63. stav 2. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, protiv ovog rešenja nije dozvoljena žalba“.*
51. Imajući u vidu ovakav ishod sudskog postupka pred Osnovnim sudom, zastupnik podnosioca zahteva je podneo novu žalbu Apelacionom sudu, koju je on odbio smatrajući da je žalba nezakonita.
52. Sud želi da navede, da je on napravio kratak sažetak suštine sudskog postupka podnosioca zahteva kao i njegov ishod u proceduralnom smislu koji je vođen pred redovnim sudovima u Republici Kosovo povodom zahteva za smanjenje zatvorske kazne, a sve u cilju što jasnijeg pregleda suštine navoda podnosioca zahteva. Upravo Sud smatra da je ovakav pristup njemu omogućio da utvrdi, koji su glavni argumenti podnosioca zahteva na osnovu kojih on smatra da je došlo do povrede njegovih prava i sloboda garantovanih članom 31, 32 i 54 Ustava kao i člana 6, 13 EKLJP.
53. Shodno tome Sud je utvrdio da je glavni navod na osnovu koga podnosilac zahteva gradi povredu pomenutih članova Ustava i EKLJP taj, što je Apelacioni sud u dva postupka povodom njegovih podnetih žalbi na odluke Osnovnog suda zauzeo različite stavove. Konkretnije, prvo je Apelacioni sud povodom njegove žalbe na rešenje [NJN. br. 127/16] Osnovnog suda, usvojio žalbu kao osnovanu, dok je drugu njegovu žalbu povodom presude [NJN. br. 127/16] Osnovnog suda u ponovljenom postupku odbio kao zakonski nedozvoljenu. Upravo zastupnik podnosioca smatra da je ovakav pristup Apelacionog suda *„onemogućilo podnosioca zahteva da koristi*

pravne lekove protiv sudskih odluka kojima su povređena njegova prava ili interesi, kako je to propisano u Ustavu.“

54. Međutim, Sud i pored navoda podnosioca zahteva koji smatra da su mu u navedenom sudskom postupku povređena prava iz člana 32, i 54 Ustava kao i člana 13 EKLJP, što u konkretnom smislu znači “*pravo na pravni lek*”, kao i pravo na “*sudsku zaštitu prava*”, u postupku smanjenja kazne zatvora, smatra da ta prava ulaze u obim “zaštićenih prava” u smislu ustavnog prava na pravično suđenje iz člana 31 Ustava kao i član 6. stav 1. EKLJP. U tom kontekstu Sud nalazi da se u okviru tih postupaka pojavilo pitanje efikasnosti žalbe kao efektivnog pravnog leka.
55. Shodno tome, navode podnosioca zahteva o povredi člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP, Sud će sagledati kroz proceduralne garancije člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, jer upravo ovi članovi daju mogućnost sudu, da u proceduralnom smislu on sagleda postupak koji je podnosilac zahteva vodio i na osnovu koga tvrdi povrede članova 32 i 54 Ustava.
56. U kontekstu navedenog Sud naglašava da je ESLJP u svojoj praksi zaključio da je on najpozvaniji da da pravnu kvalifikaciju činjenica iznesenih u zahtevu i, da nije ograničen, niti vezan za pravnu kvalifikaciju podnosioca zahteva. Na osnovu principa “*iura novit curia*”, što u konkretnom smislu znači, da stranke u postupku nemaju obavezu da pravno kvalifikuju svoj zahtev pozivanjem na odgovarajuće materijalno-pravne odredbe, ali kada to učine (što je u praksi mnogo češće), Sud nije vezan takvom pravnom kvalifikacijom. Ono što jeste obaveza stranaka je da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoj zahtev, a obaveza je suda da utvrdi da li je podneti zahtev osnovan u svetlu iznetih navoda koji po stanovištu suda mogu biti pravno relevantne za rešenje spora.
57. S tim u vezi ESLJP je, na vlastitu inicijativu, razmatrao zahteve u odnosu na članove i stavove EKLJP na koje se podnosioci nisu bili pozvali, pa čak i u odnosu na odredbe koje je bio proglasio nedopustivim uz istovremeni zaključak da je zahtev dopustiv prema drugoj odredbi. Ovo zato što ESLJP smatra da su za pravnu kvalifikaciju navoda iznesenih u zahtevu odlučne činjenice koje su u njoj navedene, a ne samo pravni osnov na koji se podnosilac zahteva pozvao (vidi presudu ESLJP, [Serife Yiğit protiv Turske](#), aplikacija [br.3976/05](#), od 2. novembra 2010. godine, tač. 51–52. sa daljnjim referencama).
58. S obzirom na navedeno, a imajući u vidu sadržaj navoda podnosioca zahteva, Sud će dakle ispitati navode o povredi prava iz člana 32 Ustava i 13. EKLJP u vezi sa pravom iz člana 31 Ustava u vezi sa članom 6. stav 1. EKLJP, ali pri tome ograničavajući se isključivo na postupak koji je zastupnik podnosioca zahteva pokrenuo i vodio pred redovnim sudovima u vezi sa zahtevom za smanjenje kazne zatvora podnosiocu.
59. U tom kontekstu Sud podseća da član 13. EKLJP svakom licu garantuje pravo na delotvoran pravni lek u okviru nacionalnog pravnog poretka protiv povreda prava priznatih EKLJP. Pravo na delotvoran pravni lek je akcesorno pravo, ali i autonomno procesno pravo. Akcesornost ovog prava znači da na njegovu povredu može da se poziva samo u sklopu i u vezi s povredom nekog drugog prava priznatog EKLJP. S druge strane, njegova autonomnost znači da primena ove odredbe ne pretpostavlja nužno da je prethodno počinjena povreda kakvog drugog supstancijalnog prava iz EKLJP. Naime, čak i u slučaju kada Sud nije ustanovio da je postojala povreda supstancijalnog prava, on je obavezan da proveriti, da li nacionalno pravo sadrži odredbe o delotvornom pravnom leku iz člana 13. EKLJP. Sud, nadalje, podseća da,

prema praksi ESLJP član 13. EKLJP, treba tumačiti tako da garantuje „delotvoran lek pred državnim organima“ svakome ko tvrdi da je žrtva kršenja prava i sloboda nabrojanih u EKLJP (vidi presude ESLJP, [Klass protiv Njemačke](#), aplikacija br. 5029/71, presuda od 6. septembra 1978. godine, serija A, broj 28, str. 29, stav 64; i [Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), aplikacija br. 9659/82 i 9658/82 presuda od 27. marta 1988. godine, serija A, broj 131, stav 52).

60. U skladu s praksom ESLJP pod pravom na delotvoran pravni lek podrazumeva se postojanje pravnog leka u bilo kojoj formi u unutrašnjem pravnom poretku kojim efektivno mogu da se štite prava i slobode garantovane EKLJP. Pravni lek je efikasan (delotvoran) ako se njime u unutrašnjem pravnom poretku daje pravo na poništenje akta kojim je povređeno neko pravo ili ako tim sredstvom, akt može da se razmatra u meritumu. Takođe, efikasnost pravnog leka podrazumeva i mogućnost da se njime otkloni povreda prava, kao i da žrtva povrede dobije određenu satisfakciju za pretrpljenu povredu. Ako pravni lijek ne ispunjava navedene uslove neće se smatrati delotvornim u smislu člana 13. EKLJP. Delotvornost podrazumeva i ispitivanje povrede u meritumu kao i donošenje odluke u meritumu (vidi presude ESLJP, [Rotaru protiv Rumunije](#), presuda od 4. maja 2000. godine, stav 67; i [Asenov i drugi protiv Bugarske](#), od 28. oktobra 1998. godine, stav 117).
61. Vraćajući se na konkretan slučaj podnosioca zahteva, Sud da bi odgovorio na navode podnosioca o povredi prava garantovanih članom 32 i 54 Ustava kao i članom 13 EKLJP, prvo mora da sagleda samu suštinu obe odluke Apelacionog suda, kao i suštinu i njihov delokrug u odnosu na postupke koji su se vodili pred Osnovnim sudom povodom zahteva za smanjenje kazne, te da utvrdi, da li je drugačije odlučivanje Apelacionog suda vodilo povredi prava na koje se podnosilac poziva u zahtevu.
62. S tim u vezi, ono što Sud uvidom u prvu odluku, odnosno rešenje [P. br. 937/20] Apelacionog suda nalazi, jeste da je on prihvatio žalbu zastupnika podnosioca zahteva podnetu na rešenje [NJN. br. 127/16] Osnovnog suda, kao osnovanu, čime je i podnetu žalbu samu po sebi učinio efikasnim pravnim sredstvom u odnosu na rešenje Osnovnog suda. Međutim Sud zapaža da je njena efikasnost kao pravnog sredstva isključivo u odnosu na proceduralne propuste koje je načinio Osnovni sud prilikom tretiranja zahteva za smanjenjem kazne zatvora, pri čemu on nije uzeo u obzir specifičnost podnetog zahteva. Sud zapaža da je ta specifičnost u odnosi na vreme podnošenja zahteva, što ovde predstavlja bitnu karakteristiku koja ima proceduralni uticaj na razmatranje podnetog zahteva za smanjenje kazne.
63. Konkretnije, u slučajevima kada se zahtev za smanjenjem kazne podnosi posle transfera osuđenog lica, a što je ovde i bio slučaj, onda nadležan sud, u ovom slučaju Osnovni sud, mora, i) da sagleda celokupni krivični postupka koji je vođen pred nadležnim sudom u državi u kojoj je lice osuđeno, ii) da sagleda definiciju krivičnog dela u odnosu na krivično delo koje je propisano domaćim krivičnom zakonom, iii) da odmeri visinu propisane kazne u odnosi na kaznu koja se propisuje domaćim krivičnim zakonikom za propisano krivično delo, iv) da odluči u vezi sa njegovom krivičnom odgovornošću, i, vi) da mu odredi visinu kazne.“.
64. Dakle, Apelacioni sud je prihvatio žalbu zastupnika podnosioca zahteva isključivo u svrhu ispravljanja proceduralnih propusta koje je načinio Osnovni sud, koji, kao što se može videti, nije ispunio propisane kriterijume gore navedene. Shodno tome, rešenje Osnovnog suda kao takvo po zaključku Apelacionog suda nije bilo u skladu

sa svim propisanim kriterijuma Zakona br.04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, Bilateralnim sporazumom, kao i Evropskom konvencijom o transferu osuđenih lica.

65. Upravo samim činom prihvatanja žalbe podnosioca zahteva kao efektivnog pravnog sredstva, Apelacioni sud je stvorio pravne okolnosti u kojima je Osnovni sud u ponovljenom postupku morao da postupi na način koji je naveden od strane Apelacionog suda, pri tome primenjujući ne samo zakonske propise već i standarde i zahteve Evropske konvencije o transferu osuđenih lica na osnovu koga su dve države, Republika Kosovo i Republika Albanija zaključile i bilateralni sporazum o ekstradiciji.
66. Dalje, Sud sagledavajući drugu odluku, odnosno rešenja [PN. br. 430/2022], Apelacionog suda koja je nastala kao rezultata presude [NJN. br. 127/16], Osnovnog suda u ponovljenom postupku na koju se zastupnik podnosioca zahteva žalio, nalazi da je podnetu žalbu Apelacioni sud odbio nalazeći da je Osnovni sud doneo presudu u kojoj je meritorno odlučio u vezi sa zahtevom za smanjenje kazne zatvora, a da se „*Na ove odluke ne može uložiti žalba*”.
67. Sud nalazi da je do takvog zaključka Apelacioni sud došao uvidom u presudu Osnovog suda koju je on doneo u ponovljenom postupku. Pri čemu je i zaključio, da više nisu uočljive proceduralne povrede, pošto je Osnovni sud u meritumu doneo odluku povodom zahteva za smanjenje kazne, kao što je to i predviđeno shodno relevantnim zakonskim odredbama, člana 63.2, zakona br.04/L-213, koji glasi „*Osnovni sud u Prištini je sud nadležan da odluči u vezi pomenute procedure u skladu sa stavom 1 ovog člana. Na ove odluke se ne može uložiti žalba*”.
68. Sud nalazi da je Apelacioni sud sa pravom zaključio da je Osnovni sud u presudi [NJN. br. 127/2016], ispravio sve propuste koje su njemu poslužili kao osnov za poništenje rešenja, i to iz razloga, i) što je u ponovljenom postupku, Osnovni sud pre donošenja meritorne odluke, detaljno sagledao krivični postupka koji se vodio pred nadležnim pravosudnim organima u Republici Albaniji protiv podnosioca zahteva, ii) utvrdio da je i Privremenim krivičnim zakonom Republike Kosovo predviđeno isto krivično delo kao krivično delo za koje je podnosilac zahteva osuđen u Republici Albaniji, iii) proglasio je podnosioca zahteva krivim za izvršeno krivično delo, iv) izrekao mu je kaznu zatvora.
69. To u konkretnom smislu znači, da kada Osnovni sud u meritumu odluči po proceduri za smanjenje kazne zatvora, a sama odluka nema proceduralnih propusta, postupak se tu i završava. Time zainteresovane strane nemaju pravna sredstva propisana zakonom u vidu podnošenja žalbe višem sudu koje one mogu da koriste kako bi osporile donesenu odluku.
70. Sud ovakav zaključak Apelacionog suda povodom odbijanja žalbe zastupnika podnosioca zahteva ne smatra neosnovanim, iz razloga što je upravo u skladu sa zakonskom odredbom člana 63.2. zakona BR. 04/L-213. Šta više Sud posebno želi da napomene da ovakav pristup Apelacionog suda svakako nije u suprotnosti ni sa članom 102 Ustava, jer sadržina člana 102 Ustava je sasvim jasna i ona u sebi propisuje da „*5. Garantuje se pravo na sudsku odluku, osim ako je zakonom drugačije određeno. Pravo korišćenja vanrednih mera, je regulisano zakonom. [...]*”.
71. Dakle, Sud imajući u vidu da je detaljno sagledao oba postupka pred Apelacionim sudom u kontekstu moguće povrede člana 32, 54 kao i člana 13 EKLJP, u kontekstu prava garantovanih članom 31 Ustava i članom 6 EKLJP, je došao i do odgovora, u kome zaključuje, da je očigledno da je Apelacioni sud povodom dve žalbe zastupnika

podnosioca zahteva doneo i dve različite odluke, međutim takođe je očigledno i da su te odluke donesene u različitim pravnim situacijama koje su zahtevale i njegov drugačiji pristup, te da je upravo različiti pristup Apelacionog suda bio u potpunosti u skladu sa relevantnim zakonskim odredbama na koje se on i pozvao kada je prvo prihvatio žalbu na prvostepenu odluku Osnovnog suda, kao i kada je odbio žalbu na presudu Osnovnog suda u ponovljenom postupku. Takvim svojim stavom Apelacioni sud je otklonio moguće povrede prava na pravni lek propisanim članom 32 Ustava i članom 13 EKLJP, kao dela prava na pravično suđenje člana 31 Ustava i člana 6 EKLJP.

72. Dakle vraćanjem i razmatranjem zahteva za smanjenje kazne u meritumu od strane Osnovnog suda, ispunjeni su i zahtevi ESLJP, koji predviđaju da *“efikasnost podrazumijeva postojanje pravnog leka u bilo kojoj formi u unutrašnjem pravnom poretku kojim efektivno mogu da se štite prava i slobode garantovane EKLJP”*.
73. Imajući u vidu sve navedeno, Sud smatra da različito odlučivanje Apelacionog suda nije dovelo do povrede člana 32 i 54 Ustava kao ni člana 13 EKLJP u vezi sa pravima iz člana 31 Ustava u vezi sa članom 6. stav 1. EKLJP.
74. Shodno tome Sud zaključuje da se zahtev treba proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovanim iz razloga što je posle analize utvrđeno da se navodi podnosioca zahteva kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi”, samim tim, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20 i 48 Zakona i pravilu 39. (2) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 23. maja 2023. godine, jednoglasno,

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selyete Gërzhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

